

SIEDMA KAPITOLA

TAJOMSTVO KRÁSNEJ PASTIERKY

Alex vyšla z Čiapočkinej Snemovne pokroku celá rada, že sa môže vrátiť k vlastným problémom. Nervozita, ktorá sa jej zmocňovala pred inauguračným plesom a pred prechádzkou s Rookom, bola dostatočne ťaživá, ale nebolo to nič *dramatické* – ako popoludnie u Červenej čiapočky. Mala však tušenie, že kráľovná ju do tej drámy aj tak nejak zatahne.

Večer sa Alex vybrala na lúku za záhradami, aby sa stretla s Rookom. Bola si istá, že prišla presne, ako sa dohodli, ale hoci tam postávala už hodnú chvíľu, Rooka nikde nebolo. Posadila sa

teda na kameň pri potoku a trpezlivo naňho čakala – alebo si aspoň nahovárala, že je trpezlivá.

Každá sekunda čakania jej pripadala ako minúta a každá minúta ako hodina. Čím dlhšie čakala, tým viac pochybností mala. Kde sa Rook zamotal? Čo mu to toľko trvá? Zabudol, že sa dohodli na stretnutí? Alebo si to jednoducho rozmyslel a nechce prísť? Žeby dostala košom?

Pomedzi tieto smutné myšlienky si rozpačito naprávala členku alebo kde-tu prihládzala pokrčené šaty. Stačilo jej päť minút čakania, aby sama seba presvedčila, že Rook už nepríde. Lenže čo povie Červenej čiapočke, keď sa nabudúce stretnú? Ako má ešte niekedy dôverovať chlapcovi? Ako toľké poníženie vôbec prežije?

Práve keď sa chystala, že to zabalí a vráti sa do paláca víl, začula v lese pri lúke šuchot. Spomedzi stromov vystúpil Rook a vyzeral nekonečne šťastne, nedočkavo a absolútne úžasne.

„Ahoj, Alex!“ pozdravil ju s úsmevom.

„Ahoj, Rook,“ prikývla Alex a uľahčene si vydýchla. Pri pohľade naňho sa jej z hlavy vyparili všetky mrzutosti. Nemala sa tak stresovať, a navyše bezdôvodne!

Ani jeden z nich nevedel, či sa majú objat, podať si ruky alebo sa zvítať nejako inak, a tak iba stáli pár krokov od seba a bez slova pozerali jeden na druhého. Bolo to mierne trápne.

„Aký si mal deň?“ prerušila ticho Alex.

„V pohode,“ pokrčil plecami Rook. „Sadil som mrkvu.“

„To je pekné,“ nadchla sa Alex, akoby už dlho nepočula nič také fascinujúce.

Rook prikývol. „Som dobrý záhradník. Mojm tajomstvom je spev. Už dávno som zistil, že ak rastlinám spievam, sú oveľa spokojnejšie a zdravšie.“ Náhle sa mu rozšírili oči. „Fíha, dúfam, že ti to pripadá pekné, nie šibnuté... netvrdím, že sa s rastlinami rozprávam, to zase nie...“

Alex sa zachichotala. „Prosím ťa, tam, kde bývam, rastliny občas spievajú nám.“

Rook si vydýchol. „Takže... kde by si sa chcela poprechádzať?“

„No... chcela som ísť tam, kam pôjdeš ty,“ povedala. Neposlúchla rady kráľovnej Červenej čiapočky a už teraz vedela, že by jej táto hrdá krásavica poriadne vynadala. Vraj tam, kam pôjde on! Pchá!

„Dobre, v lese poznám jeden veľmi pekný chodník,“ navrhol Rook.

„Super,“ prikývla Alex.

Vykročili medzi stromy a našli tam úzky chodniček, ktorý sa kľukatil hlbšie do lesa. Niežeby bol z neho ktovieaký výhľad, no oni na to nedbali, neprišli spoznávať krajinu, ale jeden druhého. Tak či tak sa obaja báli začať rozhovor.

„Čo keby sme si striedavo dávali otázky?“ nadhodil Rook. „Lebo inak to bude tuším veľmi tichá prechádzka. Alebo môžeme hrať meno, mesto, zviera, vec.“

„Dobrý nápad,“ usmiala sa Alex. „Ale ty sa pýtaj prvý.“

„Fakt, tak ja sa mám pýtať prvý?“ uškrnul sa Rook hravo. „V poriadku, začnem. Ako dlho už čaruješ?“

„Vlastne ani nie rok,“ priznala sa Alex. „No všetci mi vravia, že sa rýchlo učím. Do dvanástich rokov som vôbec netušila, že som víla.“

„Naozaj?“ začudoval sa Rook. „A ako si to zistila?“

„To je dlhý príbeh,“ ostýchavo odvetila Alex.

„Tak potom super, že som vybral dlhý chodník,“ žmurkol na ňu Rook a jej sa pri tom pohľade zatrepotalo srdce.

Rozhodla sa, že mu ten príbeh porozpráva čo najstručnejšie. „Mám brata, dvojča. Spolu sme vyrástli na mieste, ktoré je odtiaľto veľmi ďaleko a je úplne iné než toto tu,“ vysvetľovala. „Ale náš ocko bol odtiaľto a bol presvedčený, že mágia ľuďom kazí charakter.“

Podľa neho sú potom leniví a rozmaznaní. Chcel, aby sme sa naučili riešiť svoje problémy aj bez kúziel. A potom, keď sme mali dvanásť rokov... no, skrátka, jedného dňa sme našu starkú sledovali domov a zistili sme, kto naozaj sme.“

Rook dvíhal obočie tak vysoko, až mu takmer mizlo pod ofinou. „To je neuveriteľné,“ krútil hlavou. „Nečudo, že si celkom iná ako ostatné víly. A čo si o mágii myslíš tvoj otec teraz?“

„Neviem,“ vzdychla smutne Alex. „Zomrel krátko po našich jedenástych narodeninách. Ani nám nestihol povedať pravdu.“

Rook prikývol. „To ma mrzí. Určite to bol veľmi múdry človek, keď vychoval takú dcéru, ako si ty.“

„Ďakujem,“ hlesla Alex. Rýchlo zdvihla ruku a naprávala si členku, aby zamaskovala rumenec.

„A tvoj brat je tiež víla?“ spýtal sa Rook.

Alex sa div nerozosmiala. „Víla? Conner? Ach, to ani náhodou. Byť vílou je to posledné, po čom by túžil. Ešte stále býva doma s mamou a naším nevlastným ockom. Ale mám dojem, že keby skúsil čarovať, šlo by mu to ako po masle.“

„A čo vaša starká? Býva s tebou v Kráľovstve víl?“ vyzvedal Rook.

Chvíľu jej trvalo, kým mu odpovedala. Doteraz si poriadne neuvedomila, ako málo o nej Rook vie, a bolo to príjemné. Mala pocit, že ho zaujala tým, aká je, nie postavením, ktoré čochvíľa dosiahne.

„Áno, býva so mnou,“ odvetila. Nebola si istá, ako Rook zareaguje, keď sa dozvie, kto je jej starká, a ani si nebola istá, či mu to teraz chce prezradiť. „No, myslím, že je rad na mne. Koľko máš rokov?“

Rook sa nad odpoveďou musel zamyslieť. „Pätnásť, ale úplne presne je to stopätnásť.“

Zdalo sa jej, že žartuje, a ticho sa zasmiala, ale keď sa k nej nepripojil, uvedomila si, že to myslel vážne. „Božemôj, no pravdaže!“